

for den højtærede Minister. I alt Fald vilde jeg gerne, inden jeg er i Stand til at vurdere deres Evne til at overbevise, have Lov til at se dem. Det er jo muligt, at den højtærede Minister, hvis de foreligger skriftlig, er i Stand til at fremlægge dem for Udvalget. Jeg kunde, som sagt, ønske, at de var kommet med allerede i Lovforslagets Motiver, da de dog har bevirket, at den højtærede Minister ikke har optaget Forbudet i Lovforslaget.

Med Hensyn til Likviditetsspørgsmaalet vil jeg gerne sige, at det, jeg lægger Vægt paa i denne Sag, er ikke, om man forhøjer Grænsen eller Maalet for Kasserereserven fra 15 til 20 pCt; naar man i den kan putte omtrent alt, hvad man har liggende i Banken, betyder det efter min Mening ikke synderligt. Nej, det, jeg vil lægge Vægt paa, er, at man faar en virkelig likvid Reserve, og jeg kan derom sige, at jeg vil ikke undlade i Udvalget at stille Forslag om, at der i § 11 indsættes en Bestemmelse, hvorefter der skal være en vis Procentdel som likvid Kassebeholdning. At der skal være en Bestemmelse om, at denne Kassebeholdning sammen med andre Værdier skal have en vis Størrelse, skal jeg være villig til at arbejde paa, men en Bestemmelse som den foreslaede: at der skal være 20 pCt. af Forpligtelserne, betyder intet som helst, naar man ikke faar en nærmere Begrænsning af, hvad disse 20 Procent maa omfatte, og i den Henseende tror jeg, at Affattelsen af Lovforslagets § 11 er et Mønster paa Uklarhed.

Det glædede mig særlig at høre den Stilling, som den ærede Ordfører for det radikale Venstre (Gunnar Fog-Petersen) tog. Jeg havde frygtet noget for, at den Stilling, som den tidligere radikale Handelsminister har taget, skulde have paa-virket det radikale Partis Stilling her i Rigsdagen. Det glæder mig at se, at det i alt Fald kun i ringe Grad har været Tilfældet, og at den Kamp, den ærede Ordfører har haft at føre med sig selv for at vælge mellem disse to Standpunkter, har ført til et godt Resultat. Dog synes jeg at kunne spore af enkelte Udtalelser, at der var lidt af den Frygt, som den tidligere radikale Handelsminister nærede for en Banklovgivning. Jeg haaber, at det i Udvalget skal være muligt at overvinde de sidste Spor af denne Frygt, saaledes at det radikale Venstre ogsaa kan medvirke til, at vi faar en god Banklov, maaske ikke den bedste i Bankdirektørernes Øjne, men den bedste i den Befolknings Øjne, som Bankerne dog til sidst skal være Tjenere for.

Bankerne har ikke noget Selvformaal, de maa være Tjenere i Samfundsekonomien. Den tidligere radikale Handelsminister udtalte i det Foredrag i „Nationaløkonomisk Forening“, jeg hentyder til, at der var ikke noget at gøre ved den Sag, nu maatte den jo frem i Rigsdagen til Diskussion, for at det kunde blive overstaaet. Denne Udtalelse vandt Tilslutning i Forsamlingen paa den Maade, det blev refereret i Bladene Dagen efter, i Form af Munterhed, og jeg forstod ogsaa, at Meningen var den, at Rigsdagsmændene vel kunde faa Lov til at diskutere den Slags Spørgsmaal, maaske til megen Glæde for dem, men det var til ingen Nytte, for Resultater kunde der og skulde der ikke komme ud deraf. Det minder mig om det Standpunkt, jeg i Gaar omtalte var indtaget fra Nationalbankens Side. Jeg haaber, at den Art Standpunkter ikke vil faa nogen Indflydelse paa Rigsdagens Behandling af det foreliggende Lovforslag.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg vil gerne til de Bemærkninger, jeg fremsatte i Gaar, og til, hvad der er sagt i Dag, føje et Par Ord om en eventuel Krisefond. Jeg har ikke megen Tro til, at der ud af en saadan Plan skal kunne skabes noget værdifuldt. Bankerne har deres Aktiekapital og deres Reservefond, og disse skal i Forbindelse med de Kontrolbestemmelser, som Loven fastsætter, kunne skabe den fornødne Sikkerhed — absolut kan Sikkerheden jo ikke blive. Men dertil at føje en Krisefond tror jeg ikke vil være nyttigt. Skulde den betyde noget, saa skulde de Banker, som skød Midlerne ind i en saadan Fond, gensidig kontrollere hinanden. Men mon dette vilde være muligt i Praxis? Det tror jeg ikke.

Den højtærede Minister nævnte en Statistik over Banker, der havde Engagements, som var over 50 pCt., og saa vidt jeg forstod, var dette Tilfældet i 53 Banker. Nu vil jeg sige, at Grænsen i Lovforslaget sættes jo ikke til 50 pCt., den sættes i § 12 til 35 pCt.; for at de 50 skal være gældende, skal i hvert enkelt Tilfælde den samlede Bestyrelse give sin Tilslutning dertil. Men det er jo en ret vanskelig Sag i hvert enkelt Tilfælde at faa den samlede Bestyrelses Tilslutning. Alene dette, at den hele Bestyrelse kan være til Stede, kan man jo ikke altid være sikker paa, og der kan her ofte være Tale om at træffe Bestemmelse paa forholdsvis kort Tid. Den egentlige Grænse ligger altsaa ikke ved 50, men ved 35 pCt. Der-